

Catulle Mendès

Η ΑΠΑΤΗ

Διήγημα

Α'

Ταξειδεύουσι σχεδὸν πάντοτε, μὴ σταματῶντες ποσὼς εἰς τὰς πόλεις. Σταματῶσι μόνον εἰς τὰς κόμας, τὰς ἀγνώστους τοῖς περιηγηταῖς, ὅτε μὲν παρὰ τὴν ὄχθιν λίμνης, ὅτε δὲ παρὰ τοὺς πρόποδας ὄρους· εἴτα πρῶτον τινὰ τὰ παρθύρα τῆς καλύβης, ἢ τῆς ἐπαύλεως, δὲν ἀνοίγονται ποσὼς διαβάτης τις, ἐγερθεὶς πρὸ τοῦ λυκαυγυῆς, διηγεῖται ὅτι εἶδεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅπισθεν ἀμαξίας, ἡμιόγους πεφορτωμένους ἀποσκευῶν ἢ φορηγὰς ἀμαξίας πλήρεις κιβωτίων· ἀνεχώρησαν πάλιν, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν ἵχνη τῆς διαβάσεώς των.

Ἐξόριστοι, καταδικώμενοι, ἕνεκα παλαιοῦ μίσους, ἀνήσυχοι εἰς πᾶσαν ὥραν δι' ἐνδεχομένην ἐκπληξιν — ἔχοντες τὸν κίνδυνον μεταξὺ τῶν ἀποσκευῶν των — οὕτως ἔζων ὁ ἀνὴρ οὗτος καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη. Ὅσοι ἐπρόσεξαν εἰς αὐτοὺς — καὶ εἶνε σπάνιοι, διότι διέρχονται οὗτοι ταχύτατα — παρετήρησαν ὅτι ἐφέροντο λίαν τρυφερῶς καὶ περιποιητικῶς πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' ὅτι ὀλίγον ὠμίλουν, μὲ τὸ μειδίαμα πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη, μειδίαμα διαρκές, ἐκούσιον, οἷον εἰς εἰκόνη ἀπεικονιζόμενον. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων συνομολογήθη συθήκη νὰ εἶνε εὐτυχεῖς καὶ ἐντούτοις δὲν εἶνε.

Ὅτε ἐγείρονται ἐκ τῶν καθισμάτων, σιδηροδρομικοῦ τινος σταθμοῦ ἢ ἐν τῇ αἰθούσῃ ξενοδοχείου, ἵνα ἀνέλθωσιν εἰς τὴν ἀμαξίαν, ἢ βραδυτῆς τῶν κινήσεών των προδίδει μακρὰν κόπωσιν μετὰ ἀηδεῖας διὰ τὴν ἐπὶ ματαίῳ ἐπανάληψιν τῶν αὐτῶν. Μειδιῶσι, χωρὶς νὰ τοὺς ἐκφεύγῃ λέξις ἐκ τῶν χειλέων των. Ὁμοιάζουσι πρὸς πᾶσχοι καὶ ἐκεῖνος γινώρκει ὅτι ἐκείνη ἦν καταδεδικασμένη, ὡς καὶ αὐτὸς ἐπίσης, ἀλλ' ἀπόφασιν ἔχουσι νὰ ἀποσιωπήσωσι τὴν διττὴν αὐτῶν ἀνησυχίαν. Ἄν καὶ πάντοτε εὐρίσκονται ὁμοῦ, ἐν τούτοις περὶ αὐτῶν καὶ περὶ ἐκείνην βασιλεύει ἡ μόνωσις, οὕτως εἰπεῖν· κατὰ τι ἐνοῖ αὐτοὺς καὶ κατὰ τοὺς χωρίζει, πιθανὸν ἢ αὐτὴ αἰτία. Φαίνονται πενθοῦντες, χωρὶς νὰ φέρωσι πένθος. Ἐν τούτοις εἶνε νέοι, ὠραῖοι, βεβαίως πλούσιοι, δαπανῶντες ἄνευ ὑπολογισμοῦ. Καὶ ὅμως μυστηριώδης μελαγχολία κατέχει καὶ περιβάλλει αὐτούς, ὁμοῖα πρὸς τὸ ἀόρατον νοσῶδες μίasma εὐανθοῦς τοπίου.

Ὅταν ὁ εἰς τούτων σκέπτηται, χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήῃ ὁ ἕτερος, στρέφει καὶ δὲν μειδία πλέον.

Β'

Φθινοπωρινὴν τινὰ ἐσπέραν πρὸ ἑξ ἐτῶν, μεγάλην ἐτελεῖτο ἑορτὴ εἰς τινὰ ἐκκλησίαν τῆς Νορμανδίας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ

τῶν γάμων τοῦ Πέτρου δὲ Μορλέξ, μετὰ τῆς μεγαλειτέρας θυγατρὸς τοῦ μαρκησίου δὲ Λοὰν Σατέλ. Οἱ γονεῖς τῆς νύμφης ἠθέλησαν νὰ ἑορτάσωσι μεγαλοπρεπῶς ἑνωσιν, ἣν πρὸ πολλοῦ διενοοῦντο. Πολλὰ Παρισινὰ διαμένονσαι κατὰ τὸ θέρος ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐχόρευον ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ ἰσογαίου, μετὰ Παρισινῶν, οὓς ἐπὶ τούτῳ προσεκάλεσαν· αἱ χωρικαὶ τῶν πέριξ, μετὰ νεανίσκων, ἑορτασίμως ἐνδεδυμένων, ἐπήδων ἐπίσης ἐπὶ τῆς χλύης. Ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου οἱ χοροὶ ἐμετρίσθησαν· ἡ νεόνυμφος ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἵνα περιβληθῇ ἐνδυμασίαν ταξειδίου, διότι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δὲ Μορλέξ, θὰ ἀνεχώρουν τὴν αὐτὴν ἐσπέραν διὰ τὴν Ἰταλίαν· ὁ νυμφίος, ἐγείρων παρὰ πέτασμα, παρετήρησε πρὸς τὰ ἔξω ἀνυπομονῶν.

— Τί κάμετε λοιπὸν ἐκεῖ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία δὲ Λοὰν Σατέλ.

— Ἐφοβήθη μὴπως ἐλησμόνησαν νὰ ζευζῶσι τὴν ἀμαξίαν. Ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ διέλθῃ τὴν μίαν ὥραν, καὶ μόλις θὰ προφθάσωμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σταθμόν.

— Ἐννοῶ τὴν ἀνυπομονησίαν σας. Λοιπὸν! ἡ ἀμαξία εἶναι ἐτοίμη;

— Ναί, περιμένει ὅπισθεν τῆς ἐπαύλεως, πρὸ τῆς μικρᾶς θύρας.

— Δόξα τῷ Θεῷ!

— Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ ἡ σύζυγός σας δὲν κατάρθωσε νὰ ἐνδυθῇ ἀκόμη· δὲν εἶναι ἀληθές;

— Ἰσως.

— Πηγαίνετε, γαμβρέ μου, δὲν σας ἀπαγορεύω νὰ κτυπήσετε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς θυγατρὸς μου, καθ' ἣν στιγμήν ἐγὼ θὰ ἀποχαιρετίσω τοὺς προσεκλημένους. Ἐμπρός, σας λέγω, κάμετέ τὴν νὰ σπεύσῃ.

Προσέκλινε πρὸ τῆς πενθερᾶς του, ἡ ὁποία τὸν ἠσπᾶσθη εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐξῆλθε σπειδῶν τῆς αἰθούσης. Ἡ σπουδὴ αὕτη δὲν προήρχετο ἐκ διαπύρου ἀγάπης πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, εἰς ἣν ἔδωκε τὸ ὄνομα του. Ἐν τριακονταετῇ ἡλικίᾳ, ἀπηνδηκῶς καὶ πρὸς τὴν διασκεδάσεων τῆς πρώτης νεότητος, τῇ ἥτῳ λίαν εὐάρεστον νὰ συζευχθῇ μετὰ νεαρᾶς κόρης, ὠραιοτάτης, ὑψηλῆς περιωπῆς καὶ πλουσιοπάτης, ὡς αὐτὸς. Οὐδὲν πλεόν. Ἦτο εὐχαριστημένος, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο ν' ἀποκτήσῃ τὴν δεσποινίδα δὲ Λοὰν - Σατέλ καὶ νὰ γείνη κύριος αὐτῆς, ἀφίετο ἐκούσιως εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, ἥς ἡ ἐκπλήρωσις ἦτο ἔντιμος καὶ εὐκολος! ὀλίγου δεῖν καὶ θὰ ἤρῃτο σφοδρῶς τῆς συζύγου του.

Διήρχετο τὸν διάδρομον τοῦ πρώτου ὀρόφου, τὸν ἄγοντα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεόνυμφου· ἔστη· ἤκουσε λυγμούς. Ναί, ἀληθῶς λυγμοὺς ὑποχώρους, μόλις ἀκουόμενους, ὡσεὶ οἰμωγὰς γυναικὸς κρατούσης τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ στόματος. Καὶ ὁ ὀδυνηρὸς οὗτος ἤχος ἤκούετο ἐτι διακεκομμένος, ἐξερχόμενος ἐκ στήθους ἀγωνιῶντος. Ἦθεν οὗτος προήρχετο; Προφανῶς ἐκ τοῦ δωματίου ἐκείνου, οὕτως

ἡ θύρα ἦν ἐκεῖ πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἐξ ἐνστίκτου ἵνα δράμῃ εἰς βοήθειαν ἔκρουσε καὶ ἠρώτησε μὴ τις ἦτο ἀσθενής. Οὐδεμία ἀπάντησις. Ἡ χεὶρ του ἔψαυσε κλειδίον, ἔστρεψεν αὐτὸ καὶ εἰσῆλθεν.

Βλέπουσα τοῦτον εἰσερχόμενον νεαρὰ κόρη, φέρουσα ἐτι τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ χοροῦ καὶ λυσίκομος, ἐστράφη καὶ ἀνέκραξεν:

— Τί θέλετε σεῖς ἐδῶ; Φύγετε! Θέλω νὰ μείνω μόνη. Νομίζω ὅτι δύνασθε νὰ μὲ ἀφίσετε. Σας εἶπα νὰ φύγετε. Μήπως δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κλαίω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐνῷ οἱ ἄλλοι χορεύουσιν;

Ἡ οὕτω ὀμιλοῦσα, μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς, ἀσθμαίνουσα, ὀλολύζουσα ἐτι καὶ καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ γυμνὸν στήθος, ζητοῦσα δὲ γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου ἵνα κρυβῇ, ἦτο ἡ Γαβριέλλα, ἡ νεωτέρα κόρη τοῦ μαρκησίου δὲ Λοὰν Σατέλ.

Ὁ κύριος δὲ Μορλέξ ἀνήσυχος, ἐπροχώρησεν. Τί συνέβη λοιπὸν εἰς τὴν μικρὰν γυναικαδελφὴν του; — ὅπως συνειθίζε νὰ τὴν ὠνομάζῃ.

— Πάσχεις, Γαβριέλλα; Μήπως σὲ ἐλύπησαν; ἢ συνεκινήθης βλέπουσα τὴν ἀδελφὴν σου νυμφευομένην, ἀπερχομένην; Ἡσύχασε, δὲν θὰ τὴν ἀπομακρύνω διὰ παντός ἀπὸ σας. Μετὰ τινὰς μῆνας θὰ τὴν ἐπαναφέρω. Καθησύχασε. Θέλεις νὰ φωνάξω τὴν μητέρα σου;

Ἀλλ' ἀσθμαίνουσα καὶ φοβερά — ναί, φοβερά ἡ νεαρὰ ἐκείνη κόρη, ἥτις χθὲς ἐφαίνετο ἐτι ὡς ζῶσα πλαγγὼν — ἡ Γαβριέλλα, ὀρθία, ὀπισθοχωροῦσα, μὲ ὀφθαλμούς σπινθηροβόλους, ἐδείκνυε τὴν θύραν διὰ τῆς πυγμῆς, οἷον εἰ θέλουσα νὰ κτυπήσῃ. Βεβαίως δὲν ἤθελε συγκινηθῇ σφοδρότερον, ἐὰν αἴφνης ἐβλεπεν ἐνώπιόν της τέρας. Ὁ κύριος δὲ Μορλέξ ἐπροχώρησεν ἐτι, φροντίζων μόνον διὰ τὴν τεταραγμένην ἐκείνην νεανίδα. Ἦρπασε τὰς χεῖρας της — εἰς τὴν ἐπαφὴν ἐκείνην, αὐτὴ ἀνεσκήρτησεν! — ἀναγκάζων αὐτὴν νὰ καθήσῃ, ἀλλ' ἐκείνη διέφυγε καὶ γονυπετήσασα παρὰ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, ἔκλαυσεν, ἔκλαυσε μετ' ἀπελπισίας. Ἐκεῖνος ἤκουε τρίζων τὸ παράθυρον ὑπὸ τὰ κτυπήματά της. Ἐκείνη ἐφέλλιζεν.

— Μόνη! ἄς μὲ ἀφίσωσι μόνη. Δὲν ζητῶ τίποτε ἀπὸ κανένα. Πάσχω. Δὲν θέλω νὰ φροντίζῃ κανεὶς δι' ἐμέ. Τέλος πάντων δὲν εἶνε μέγα πράγμα νὰ μὲ ἀφίσωσιν ἡσυχον μὲ τὴν θλιψίμην μου.

Ὁ κύριος δὲ Μορλέξ δὲν ἐδίστασεν· ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν, ἵνα φωνάξῃ, ἀλλ' αὕτη, ἐννοήσασα τὸν σκοπὸν του, ἠγέρθη καὶ ὀρμήσασα ἐμπόδισεν αὐτόν. Ἰστατο ὀρθία ἐνώπιον τῆς θύρας.

— Δὲν θέλω νὰ ἰδῶ τὴν μητέρα μου! οὔτε τὴν ἀδελφὴν μου. Ἐὰν τοὺς φωνάξετε, θὰ ριφθῶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου πρὶν προφθάσω.

Μεθ' ὃ ἐσιώπησεν. Τὸ στήθος της ἐπαλλεν.

Ἐκεῖνος οὐδὲ τί συνέβαινεν ἠγνόει, οὐδὲ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀπελπισίας της.

Τὴν παρετήρει σιωπῶν· ἦτο ἐκτακτῶς

ώραία λελυμένην ἔχουσα τὴν μακρὰν καστανὴν τῆς κόμην, ἐν τῇ συγκινήσει ἐκείνῃ, ἥτις, ἐπορφύρου τὰς παρειάς της.

— Λοιπὸν, τῇ εἶπεν ἐν ταραχῇ, συναινῶ νὰ μὴ καλέσω τὴν μητέρα σου, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον· νὰ μοὶ εἴπῃς τὴν αἰτίαν τῆς λύπης σου. Ἐμπιστευθήτω εἰς ἐμέ· μήπως ἤδη δὲν ἀποτελῶ μέρος τῆς οἰκογενείας σας.

Ἡ Γαβριέλλα ἐπανελάβε τοὺς λυγμούς, σπαράσσουσα τὰς σάρκας αὐτῆς διὰ τῶν ὀνύχων.

— Λέγε, ὁμίλει, σὲ καθικετεύω, τί ἔχεις; Ἦσο τόσον εὐχαρὶς τὴν πρωΐαν, ἐπανελάβεν ὁ κύριος δὲ Μορλέξ.

Αὕτη ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς θύρας.

— Ὡ, σὲ καθικετεύω νὰ ἐξέλθῃς τοῦ δωματίου· οὐδὲν θὰ σοὶ εἴπω, δὲν θέλω νὰ σοὶ εἴπω τίποτε.

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἀπεμακρύνετο τῆς θύρας, ἵνα ἀφήσῃ θέσιν, ὅπως ἐξέλθῃ ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ τὴν ἐγγίσῃ. Ἀλλ' οὗτος περιέργως εἰς τὸ ἔπακρον καὶ θέλων νὰ μάθῃ πόθεν ἡ υπερβολικὴ ἐκείνη θλίψις, τὴν ἐπλησίασε καὶ θεωρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ, τῇ εἶπεν ἀποτόμως:

— Θὰ ὁμιλήσῃς! ἀπαιτῶ νὰ μοὶ εἴπῃς τὰ πάντα. Ὑποφέρεις, καὶ θὰ μοὶ εἴπῃς τὴν αἰτίαν.

— Ὡ! οὐδέποτε!

— Θὰ ὑπακούσῃς!

— Ὁχι. Εἶνε ἀδύνατον, ἄφες με.

— Πρέπει νὰ ὁμιλήσῃς, σοὶ λέγω!

Αἰφνης ἡ Γαβριέλλα ἠγέρθη· δὲν ἔκλαιε πλέον, δὲν παρεκάλει· δὲν ὠλόλυζεν. Εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀπετυπούτο παράδοξον αἶσθημα μίσους.

— Πρόσεξε! ἂν ὠμολόγουν ὅτι μὲ σπαράσσει θὰ ἦτο φρικτόν! Ὁ ἀγὼν, τὸν ὅποιον θὰ κατέβαλλον, ὅπως λύσω τὴν σιωπὴν, θὰ μοὶ παρεῖχε δικαιώματα ἀνώτερα καὶ τῶν ἰδικῶν μου καὶ τῶν ἰδικῶν σου καθηκόντων! Ἐὰν ἐπρόφερον ὅτι ἀπαιτεῖς, ἐὰν ἐξετέλουν τὸ φθερόν τοῦτο βῆμα, τετέλεσται, δὲν θὰ ἤμην πλέον— ἀκούσατε καλῶς— νεαρὰ κόρη, γυναικαδέλφη, ἀδελφὴ. Θὰ ἤμην τότε γυνή, τὰ πάντα ἀποφασίζουσα καὶ τὰ πάντα θέλουσα. Σὲ συμβουλεύω νὰ ἐξέλθῃς τοῦ δωματίου καὶ νὰ ὑπάγῃς πρὸς τὴν σύζυγόν σου, ἥτις σὲ περιμένει καὶ νὰ μὲ ἀφίσχῃ νὰ κλαίω, χωρὶς νὰ ἀνησυχῇς δι' ἐμέ.

Ὁ κύριος Δὲ Μορλέξ κατεβασανίζετο ἤδη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης νὰ μάθῃ· δὲν ἠνόει τί συνέβαινε περὶ αὐτόν. Οὐδέποτε θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἡ νεανὶς ἐκείνη, ἀσχολουμένη πάντοτε εἰς τὸ κέντημά της ἢ εἰς μουσικὸν τεμάχιον τοῦ Βελλίνης, ἦτο τοσοῦτον τολμηρὰ. Δὲν ἐμάντευε τί αὕτη ὑπέφερεν, ἀλλὰ κύπτων πρὸς αὐτήν, ἥτις ὅλον ἐπρούχρει, μὴ φροντίζουσα πλέον νὰ καλύπτεται, ἡσθάνετο ἀγωνίαν καὶ ἀγαλλίασιν συγχρόνως, ὥσει εὐρίσκετο πρὸ τοῦ χεῖλους ἀβύσσου φρίκης καὶ ἡδονῆς.

— Ἐμπρός, ἐπέλαβεν, ὅτι καὶ ἂν συμβαίῃ, ἀξίω νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς. Πρέπει νὰ ὁμιλήσῃς!

Καὶ κρατῶν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος,

τὴν ἔσειεν, ἀναγκάζων αὐτὴν νὰ ὑπακούσῃ.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ἡ Γαβριέλλα μὲ ὕψος παραπόνου, ὁμοίου πρὸς σπαραγμὸν ψυχῆς. Μάθε το λοιπὸν. Σὲ ἀγαπῶ!

Τὴν ἀφῆκε καὶ ὀπισθοδρόμησεν.

Τὸ ἤκουσε καλῶς· τὸν ἠγάπα, ναί, τὸν ἠγάπα! Καὶ τὸν ἔρωτα τοῦτον τὸν μυστὸν καὶ ἀνόσιον— ἀκατάσχετον ὁμῶς, διότι ὑπέκυπτεν ἐκείνῃ μὴ ἀποκρύπτουσα πλέον αὐτόν— τὸν ὠμολόγει τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐκεῖνος θὰ ἐφειυγε μετὰ τῆς συζύγου του διὰ πάντοτε.

Ἀλλ' ἡ Γαβριέλλα ἤρξατο γελῶσα νευρικὸν γέλωτα!

— Τρέμεις τώρα! λυπεῖσαι ὅτι μὲ ἠνάγκασες νὰ ὁμιλήσω. Εἶνε πολὺ ἀργά. Σοὶ τὸ προεῖπα· σὲ ἐξόρκισα νὰ μὴ με ἐρωτήσῃς. Δὲν ἐπεθύμουν ἄλλο παρὰ νὰ εἴμαι δι' ἐσὲ καὶ δι' ὅλους ἡ ἀθῶα νεαρὰ κόρη, ἡ παίζουσα τὸ κλειδοκύμβαλον ἵνα χορεύουσιν οἱ προσκεκλημένοι, ἡ ἡ κεντῶσα καὶ συνομιλοῦσα μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ της. Ἀπήτησα τί; Ἐφάνην λυπηθεῖσα ὅτε ἐζήτησες τὴν ἀδελφὴν μου εἰς γάμον; Μήπως ἀντέστην εἰς τὴν εὐτυχίαν μου; Ὁχι· ποσῶς. Ἐγέλων ὅλην τὴν ἡμέραν ὡς παράφρων καὶ ὅταν ἐπήγαινες εἰς τὸν κῆπον ἵνα συνομιλήσῃς μετὰ τῆς μνηστῆς σου, σὰς ἠκολούθουν μακρόθεν, χωρὶς νὰ σὰς στενοχωρῶ καὶ διὰ νὰ μὴ σὰς ἐπιπλήττωσιν ὅτε εἴσθε μόνοι. Τὸν ἔρωτα τοῦτον, τὸν ὅποιον ἡσθάνθη δι' ἐσὲ, ἀφ' ὅτου σὲ εἶδον, τὸν ἔρωτα τοῦτον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτρεφόμην ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ ἐφλεγόμην ὑπ' αὐτοῦ, σοὶ τὸν ἀπέκρυψα τοσοῦτον καλῶς, ὥστε ἤδη ἐκπλήττεσαι μανθάνων αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησες νὰ μείνῃ κεκρυμμένος. Μοὶ ἐκλεψες τὸ μυστικόν μου. Λοιπὸν, ἐθριάμβευσε· τρέμε, ὡς ἂν ἦσο πρὸ διαρρηχθείσης θύρας κλωθοῦ ἀγρίων θηρίων. Σοὶ ἔλεγον νὰ ἐξέλθῃς. Σὲ διατάττω νὰ μείνῃς. Δὲν θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἀδελφὴν μου. Δὲν θὰ φύγῃς με αὐτήν, καὶ ἤξευρέ το, ὅτι ἂν τὴν ἐγγίσῃς θὰ ὀρμήσω κατ' αὐτῆς, θὰ τὴν πνίξω, ὡς κλέπτριαν ὅπως εἶνε, ἰδέ, μὲ τὰς μικρὰς αὐτὰς χεῖρας, τὰς ὁποίας δὲν ἠθέλησες νὰ ἀσπασθῇς!

Ὁ κύριος Δὲ Μορλέξ ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς καὶ ἡσπασθη αὐτὰς περιπαθῶς. Εἰς τὴν παραφροσύνην ἐκείνην, εἰς τὸ ἀκράτητον ἐκεῖνο πάθος, παρέρρετο καὶ αὐτός. Δὲν παρέβαλλεν ἐκείνην ἣν συνεξέλυθη πρὸς ταύτην, ἥς ἠδύνατο νὰ γείνῃ σύζυγος, ἐβλεπε μόνον αὐτήν, καὶ τὴν εὐρίσκεν ὠραίαν καὶ σφοδρῶς ἐρωτευμένην. Ἐπὶ στιγμὴν ὠμίλουν ἀμφοτέροι συγχρόνως, προφέροντες λέξεις ἀσυνκρτήτους, αἵτινες εἰσὶν ἡ φρενῆρης ἐκδήλωσις τοῦ πάθους. Καὶ ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ μὴ ἀφήσῃ αὐτὴν νὰ ἀπομακρυνθῇ, νὰ μὴ τῷ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐνῶσιν μετὰ μισητῆς ἀντιζήλου, ἠθέλησε τὰ κλείσῃ διὰ διπλῆς στροφῆς τὴν θύραν.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Μορλέξ ἐκτὸς ἐαυτοῦ, τουναντίον, ἄφησε τὴν θύραν ἀνοιχτήν· λάβε τὸ ἐπανωφώριον αὐτὸ καὶ καλύφθητι. Ἄς φύγωμεν. Θὰ σὲ ἐκλάβωσιν ἀντὶ τῆς ἀδελφῆς σου. Ἡ ἄμαξα μὰς

περιμένει. Ἐμπρός. Ἐλθέ. Σὲ ἀγαπῶ. Σὲ θέλω. Σὲ ἀρπάζω. Καὶ ὅταν θὰ ἐννοήσωσι τὴν φυγὴν μας, θὰ εἴμεθα μακρὰν!

Καὶ ἀπῆλθον ἀληθῶς. Οὐδεὶς τοὺς ἐσταμάτησεν, οὐδὲ τοὺς ἀνεγνώρισεν. Οἱ θεράποντες ἔκλεισαν τὴν θύραν τῆς ἀμάξης, εὐχόμενοι καλὸν ταξίδιον τοῖς νεογυμφοῖς. Ἐχόρευον ἀκόρη εἰς τὰς αἰθούσας, πάντες ἦσαν εὐχαριστημένοι καὶ ἡσυχοί. Καὶ τότε μόνον ἤρχισαν νὰ ἀνησυχῶσιν ὅταν εἶδον τὴν νεάνυμφον, φέρουσαν ὁδοιπορικὴν ἐνδυμασίαν καὶ κυανὴν καλύπτραν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁμοίαν πρὸς ταξιδεύουσαν Ἀγγλίδαν, εἰσερχομένην εἰς τὰς αἰθούσας καὶ ἐρωτῶσαν τὴν μητέρα αὐτῆς:

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ σύζυγός μου;

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης φεύγουσι καὶ ὅλον ἐν φεύγουσιν, ἠνωμένοι, μειδιῶντες— στρέφοντες ἐνίοτε διὰ νὰ μὴ μειδιῶσι πλέον— φέροντες ἀπὸ πανδοχεῖον εἰς πανδοχεῖον, οὕτως εἶπεν, τὴν θλίψιν τοῦ ἔρωτός των καὶ τὸ ψεῦδος τῆς εὐδαιμονίας των.

A*

Εἰς τὸ Γραφεῖον

ΤῶΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐλβὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6.60]

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία Ἐλβὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 6)..... Δρ. 7 [8]

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλείας—Ὁ Ἀγγελοῦ Πιτοῦ—Ἡ Κόρη Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐυφροῦ Ὁζκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δ' ὑμᾶ (ἅπαντα συνέχεια)..... Δρ. 25 [30]

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺης, μετάφρασις Ἰσιδώρου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10)..... Δρ. 5 [7]

«Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι ἢ ὁ Μιδανισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ» (τόμοι 2)..... Δρ. 3 [3.30]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπτ. 60 [70]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτὸ κράτος τῆς Ρωσσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παραρτημάτων..... Δραχ. 3 [3.50]

«Αἱ τίμαι γυναικῶν» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Β'ου: Σέργους Παλίνης», μυθιστόρημα θραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2.20]

«Ἐξοσι γυναικῶν λευγαὶ ὑπὸ τὰς θαλάσσας», μυθιστορία Γουλιού Βέρν [τόμοι 2] Δρ. 4 [4.20]

«Ἰστορία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4.20]

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονιζάλλης Κορδουβίος ἢ ἡ Γρανίδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα..... Δρ. 1.50 [1.70]

«Ἡ Σερίνη», μυθιστορία Ἐλβὲ δὲ Μοντεπὲν..... Δρ. 1.50 [1.70]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἱερᾶς Ἐξέτασεως» μυθιστορία..... Δρ. 2 [2.20]

«Ἐθελβία», μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὁρλέν..... Δρ. 1.70 [1.80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφελίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5.50]